

DEN GAMLA GÅRDEN

Fredrik Lindberg målade. Ja, han kluddade, brukade han säga. Ibland visade han dem för andra. En del gillade stilen. En del inte. Tja, om man gillar målningarna, så gör man. Annars får det väl vara då. Det var egentligen bara roligt att måla, att se motiven träda fram. Han gillade inte sådant där abstrakt. Nej, man skulle se vad det föreställde. Fredrik gillade mest att måla ute i naturen. Sitta under ett träd och fästa naturen på duken, brukade han säga. Och så fick man frisk luft. Ha med lite gott fika. Ta det lugnt, inte stressa, fika i lugn och ro. Ja, det var rätt härligt.

Nu hade han kört ut på landet för att hitta några bra motiv. Han hade hört om ett gammalt torp, eller en gård, en förfallen gård, som låg ett par mil från stan. Det var helt övergivet, men där husen stod kvar kanske om än nedrasade. Han gillade idén om att fästa förfall på duken. Om inte så fanns det väl lite natur runt om.

Här borde det vara. Javisst. Gamla raserade gärdesgårdar. Tja, bara några gamla pinnar nu egentligen. Men det hade varit en gärdesgård, det såg man. Oh, ja, förfallna byggnader. Bostadshus. Höns hus, kanske. En bod. En ladugård, väl. Ja, allt var nästan helt raserat. Insjunkna tak, inga rutor. Jo, några, trasiga. Övervuxet. Han steg ur bilen och ställde sig och såg. Han försökte insupa miljön, tänka på hur det kunde ha sett ut förr. Med folk, mycket folk på gården, djur, fält med foder, vete, råg, potatis, barn som lekte, folk med liar, gödselstack. Det var ett helt annat liv. Både att leva och att höra.

Ja, det här skulle nog bli fint. Fredrik gick runt bland förfallet. Tittade in i bostadshuset med gamla, tunna, vita, eller f d vita, gardinremсор för fönstren. Vinden fick dem att fladdra lite. Undrar när gården övergavs?

Kanske för inte alltför länge sedan. Trappan var delvis raserad, så han vågade inte gå uppför den. Men han tittade in genom de glasfria fönstren. En gammal stol. Ett bord. Oj, en vedspis. Där gjorde nog bondmorän mycket mat till alla gårdens folk. Och de var nog många, som sagt. Han ställde sig i det som en gång varit en port in till ladugården. Taket var insjunket, bråte överallt och växter och ogräs överallt. Det tar inte så lång tid för naturen att ta över när människan försvinner.

Fredrik letade reda på en plats där han kunde ställa upp staffliet. Hm, under det där trädet skulle passa. En ek, väl. Ja, det blev fint. Lite skugga, bra överblick över gården, ja, det var perfekt. Han plockade fram staffliet och tog fram alla målargrejer, penslar, dukar, pytsar. Och stolen, hans målarstol. Så där. Nu var det bara att börja skissa. Oj, vad han njöt av det. Hmm, det började se bra ut. Han visste precis hur det skulle se ut och det började bli bra också.

Ett par timmar förflöt. Tiden går när man har trevligt. I sitt eget sällskap. Lite kaffe, en laxsmörgås och en bulle. Ahh. Solen hann sjunka ner mot väst när Fredrik kände att, nu är det klart. Han behövde egentligen inte ens finputs det. Bara lacka tavlan. Han kände sig nöjd. Bostadshuset till vänster med sina fladdrande gardinremсор, det övervuxna gårdstunet, de grå, förfallna bodarna och den hoprasade ladugården, några raserade gärdesgårdar, grått, tomt, förfallet. Ja, det verkliga förfallet. Fredrik tyckte att han faktiskt hade lyckats fånga det. Det verkliga förfallet.

Telefonen ringde.

”Tjena.” Det var Sören, Sören på galleriet. Stadens galleri anordnade ofta utställningar med traktens förmågor. Fredrik brukade ofta ha alster med. Hans tavla *Den gamla gården*, som kallade han den, hade han lämnat in till galleriet till utställningen med mottot *Förr och nu*.

”Jo, din tavla, Fredde, den är så jävla fin. Den speglar verkligen gårdens arbete. Man kan verkligen tänka sig in det hårda livet förr på landet. Du har fångat det fint, tycker jag.”

”Tja, man får väl tänka sig det”, sa Fredde.

”Tänka sig? Nja, det är väldigt uttryckligt, tycker jag”, sa Sören. ”Men man kan förstås försöka tänka sig in hur personerna på tavlan, på gården, var.”

”Personerna? Det är väl inga personer med. Bara förfall. Det ska ju fånga förfallet.”

”Njae, förfall verkar det inte vara. Det är väl mer massvis med liv och rörelse, kan jag säga.”

”Nej för fan, det är ju en ödegård.”

”Njae, inte så öde, precis”, sa Sören.

”Men vad pratar du om. Jag kommer in lite senare.”

”Ja, gör det så får du se din egen tavla, galning.”

”Okej.”

Två timmar senare steg Fredrik in på galleriet.

”Tjena”, sa Sören.

”Hej du. Nu får vi reda ut det här, Sören”, sa Fredrik. ”Du måste ha blandat ihop tavlor med varann.”

”Nej för fan. Din signatur.”

”Hmm”, sa Fredrik.

Hans tavla stod mitt i rummet. Fredrik stirrade på den. Hans tavla, ja. Men med ett myller av folk, bönder, drängar, pigor, små barn som lekte, kossor i hagen, gärdesgårdar. Gärdesgårdar. Hela. Längs åkrar med gröda. Inga trasiga gardiner. Bara välhållna hus, hela tak, glasrutor, blommor, berså, cafémöbler, ja, allt i fungerande ordning. Men det var ju inte hans tavla även om den påminde om den. Eller såg ut som den men med extra motiv

”Kolla här Fredrik”, sa Sören. ”Din signatur. Din. Du har målat det här.”

Fredrik bara gapade.